

СТОЯН МИХАЙЛОВСКИ ФИЛОСОФ И АНГЕЛ

chitanka.info

Стар философ горчиво се оплакваше: „О, боже,
от мъдрини какво ли може
да произлезе? Ето шестдесет години
как размишлявам върху земните съдбини,
как пиша книги подир книги,
шейсет години как говоря за любов и братство,
анатема как хвърлям върху ярем и вериги,
безстрашно как отбулям^[1] всяко светотатство —
и как, над личната угода, над власт и богатство,
възвеличавам всенародната духовна мощ...
Какъв плод дадоха най-сетне трудовете ми?
Плод никакъв не виждам! Нощ
навсякъде: тъми
преди шейсет години — и сега тъми! Едва
двамина-трима хорица можях
да отстраня от ямата на смъртоносний грях...
Шейсет години труд — за две-три клетки същества!
Нещастник аз! О, да, нещастник! На каква
безумна работа се бях предал!“ Догдето
тъй охкаше, философът заспа... И ето
какво му се присъни: лъчезарен
небесен ангел сочеше със пръст една дъбрава
и думаше: „От дребен желъд виж какъв лес става!
Търпене не губи; от делото си благодарен
бъди —
макар да е съпрегнато^[2] с безчислени беди!
Реч мъдра духовете пресъздава!
Апостолски труд рано или късно ще роди
могъщество и слава!“

[1] Отбулям — свалям, махвам. ↑

[2] Съпрегнат — съпроводен, прифружен, свързан. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.